

המכשיר של „עיכוב הליכים” נתון בידי היועץ המישפטי לממשלה ★
 לעיתים נדירות. בארץ זו תעשייה שלמה ★ הקריטריונים הם נימוקים

הסרטן עיכב את

דרופא הסתכל במבט מלא ורחמים על הצעיר שישב לפניו ושגא בצחוק רועם. „כמה מוזר מוח האדם”, חשב לעצמו הרופא, „כל חולה מגיב אחרת על הידיעה כי חלה במחלה ממארת.” הוא המשיך להביט בסבלנות על גיל אשבל, עד שזה הפסיק לצחוק. „ברגעתי”, אמר גיל לרופא, „כעת אתה יכול לספר לי כמה זמן נותר לי לחיות.”

גיל שמע בשקט את גזרה הדין שהותיר לו כחצי שנה עד שהסרטן יגבר עליו. הוא יצא לרחוב שקוע במחשבות. „בריוק כמו בסרטים”, חשב לעצמו. „כמה ננאלי” זו גם היתה מחשבתו הראשונה כאשר הרופא גילה לו את מחלתו, והדבר גרם לו לפרוץ בצחוק היסטרי. המחשבה השנייה לא היתה כל-כך מצחיקה. הוא החל לחשוב על מישפחתו.

רק לפני שנה סיים גיל את לימודיו באוניברסיטה והחל לעבוד כרואה-חשבון במפעל גדול. הוא התחבב על

בעל-המפעל וזכה למשכורת יפה והטבות שונות. כאשר נולד בנו, לפני חודשיים, החליטו גיל ואשתו חגית לקנות בית קטן. הם נכנסו לחובות עצומים, לקחו משכנתא ולוו מההורים. „כעת נצטרך לוותר על הבית”, חשב לעצמו גיל. הוא נזכר בשעות היפות, שבהן תיכנן יחד עם חגית את הגינה ואת הגדר, את חדר-הילדים ואת הרהיטים בסלון.

„חגית תצטרך לחזור לעבודה וגם אז הם אף פעם לא יצליחו להסתדר עם המשכורת שלה”, עברה מחשבה במוחו של גיל: „מה אני יכול לעשות כחצי שנה?” הירר גיל. „בסרטים הם תמיד נוסעים מסביב לעולם, עושים פריצה מתוחכמת או מבזבזים את שארית כספם בהילולות. אני לא יכול להרשות לעצמי את זה, לי יש מישפחה”, הוא חשב.

העולם חייב

לו פיצוי

כאשר חזר גיל הביתה ישן כבר הילד וחגית ישבה בסלון עם כוס קפה ותוכניות הבית. הוא התיישב לצידה והציץ בתוכנית. „אני חושבת שצריך להגדיל את חדר-הילדים. אם יהיה לנו עוד ילד נצטרך שטח יותר גדול”, אמרה חגית וחייכה. גיל ניסה להסתיר את העווית שחלפה בפניו.

כל הלילה התגלגלו מחשבות במוחו: „אני לא יכול לעשות פריצה למוסיאון או לגנוב את יהלומי-הכתר”, חשב גיל בצער. „זה לא השטח שלי, אני מתמצא רק במיספרים וחשבונות. כל-כך הייתי רוצה להשאיר לחגית ולילד את הבית שחלמנו עליו”, חשב גיל לפני שנרדם.